

derefter skulde begynde. Dette er ganske urigtigt" — man ser ikke, hvor Bladet har dette fra, om Kommissionen har givet autentiske Responsa til Interviewere om dens Arbejde, eller hvor det kommer fra — „Bankkommissionen vil først kunne ende sit Undersøgellesarbejde en Gang i Sommer. Men enkelte Sager er allerede nu færdige fra Kommissionens Haand, og disse vil kunne behandles ved de offentlige Forhør samtidig med, at Kommissionen fortsætter det forberedende Arbejde med andre Sager, der senere skal underkastes den sidste Prøvelse ved de offentlige Forhør. Her skal det bestemmes, om der skal rejses Sigtelse mod de implicerede Personer eller ej". — Dette er fuldkommen vildt, for det er jo ikke ved Forhørene; det skal bestemmes, om der skal rejses Sigtelse mod de implicerede Personer; Sigtelsen skal rejses paa Grundlag af Efterforskningsarbejdet, og naar Sigtelsen er rejst og Begæringen om Forundersøgelse er rettet til Kommissionen som Undersøgelsesdomstol, begynder Forhørene, men det er ikke ved Forhørene, det skal bestemmes, om der skal rejses Sigtelse. Saa staar der videre i „Social-Demokraten": „Intet Forhør vil begynde, før Landmandsbankens Regnskab foreligger, saaledes at Offentligheden er nogenlunde klar over, hvordan Bankens Stilling er". — Hvem siger det? hvem bestemmer det? Er det en autentisk Meddelelse? — „Der er ingen Tvivl om, at Landmandsbanke er fuldt solvent, og naar dette er gaaet op for Publikum, vil den Forbitrelse og Mistillid, der vil komme for Dagen over de foretagne Transaktioner og Svindlerier, udelukkende ramme de skyldige Personer og ikke Banken, der roligt vil kunne arbejde videre".

Her faar Banken altsaa Attest i „Social-Demokraten" for, at der ikke er Tvivl om, at den er fuldt solvent, at Publikum kan være fuldstændig trygt, og at Banken roligt kan arbejde videre. Det er dog maaske ikke saa sikkert, at det forholder sig saaledes. Nu har vi jo haft Erfaringer tre Gange, først Aarsregnskabet i Foraaret 1922; hvor det blev udbasuneret i Landmandsbankens Presse og i Højfinansens Presse, Klikens Presse, at nu havde Banken handlet resolut og storartet ved den Nedskrivning paa 26 Mill. Kr., den havde foretaget, og nu kunde Publikum være trygt, nu var der ikke mere Fare; nu var Landmandsbanke sikker og all right. Tre Maaneder efter har vi 9. Juli-Skandalen, hvor Landmandsbanke i Virke-

ligheden var saa godt som insolvent, kan man roligt sige; jeg tror, den var insolvent i Virkeligheden; hvis det var blevet gjort fuldt ud op den Gang. Men hvad kom der i Pressen efter denne Ordning af 9. Juli? Det samme: at nu kan Publikum være roligt, nu er der gjort op endeligt og klart, Bankinspektøren har været med, og nu er der ikke mere at befrygte. Derefter faar vi September-Ordningen; og saa hedder det om denne, at nu kan Publikum være roligt, den holder, nu er der Sikkerhed for, at der ikke mere er Grund til Ængstelse, og de, der rejser Tvivl, og de, der fremsætter Kritik, er landsskadelige Personer, som ikke forstaar, hvad der virkelig tjener til Samfundets Bedste.

Denne Maade, hvorpaa Kommissionen omtales, og hvorpaa der siver Meddelelser ud fra Kommissionen, og hvorpaa den højtærede Justitsminister selv stiller sig til Kommissionen, er efter min Formening en fuldkommen Utilbørlighed. Efter at den højtærede Justitsminister har faaet denne Lov ført igennem, ved hvis Forelæggelse han simpelt hen indskrænkede sig til at sige, at den taler for sig selv, og at han derfor ikke skulde komme ind paa de enkelte Paragraffer, siger han nu i sin Skrivelse til Finansudvalget, at han kender ikke noget til, hvad Kommissionen har af Materiale, og han ved heller ikke noget om, i hvilken Form det foreligger. Det er fuldstændig, som naar man paa en Markedsdag sætter en Luftballon til Vejrs, og saa har man ikke mere med den at gøre; om den flyver til Maanen, eller den bliver hængende i et Træ, eller Gassen siver ud af den og den falder død til Jorden, det har den, der har sluppet den op, ikke noget Ansvar for, det kan han ikke gøre for; det kommer ikke ham ved. Saaledes kan man dog ikke som ansvarlig Justitsminister betragte denne Kommission, og naar den højtærede Justitsminister har grebet denne Sag an saa vilkaarligt, som den er blevet grebet an, i den Grad i Strid med, hvad der var Lovgivningens Forudsætning, saa er det dobbelt nødvendigt, at han benytter den Beføjelse, som han har, som intet, ingen Paragraf i nogen Lov forbyder ham at bruge, at gøre Publikum helt og fuldt bekendt med det Materiale, der kommer ud af denne Kommissions Arbejder, baade som Efterforskningskommission og som Forundersøgelsesret. Og dersom det ikke sker, og dersom der er Grund til at tro, at noget er stukket under Stolen, vilde efter min Formening det eneste rimelige Svar fra Lov-